

Boontjes

‘Eten!’ roept oma.

Mare zet nog gauw een paar knuffels rechtop, zwaait ernaar en loopt naar de keuken. Daar klimt ze op de triptrap. Haar bord staat al klaar.

‘Zal ik jouw slabbetje omdoen?’ vraagt oma.

‘Nee hoor,’ moppert Mare. ‘Ik ben al vier.’ En ze steekt evenveel vingers in de lucht.

‘Ook goed,’ lacht oma en ze zet een paar pannen op tafel.

‘Zal ik jou bedienen?’ Zonder het antwoord af te wachten, schept ze een lepel aardappelpuree op.

Oma kent Mare. Alles moet op de juiste plaats liggen op haar bord.

Dus vraagt ze: ‘Waar leg ik de gehaktbal?’

Met haar vork boetseert Mare een kuil in de puree en wijst ernaar.

Oma mikt het vlees voorzichtig in het aangeduide gat.

‘En waar moeten de boontjes?’

Mare schudt haar hoofd. ‘Ik lust geen boontjes,’ fluistert ze.

‘Alles proeven,’ vindt oma. ‘Groenten zijn heel gezond. Zullen we het hiermee proberen?’

Oma schikt 1, 2, 3, 4, 5 boontjes op het bord.

Mare eet het vlees en de aardappelen op. De boontjes blijven eenzaam liggen.

‘Zullen we toveren?’ stelt oma voor. ‘Wat lust je heel erg graag?’

‘Frietjes!’ lacht Mare. ‘Frietjes met mayonaise.’

‘Goed,’ knikt oma. ‘We nemen allebei een boontje in onze hand.’

Dan zeg ik hocus, pocus, pas ... ik wou dat dit boontje een frietje was.’

Samen stoppen ze het boontje in hun mond.

‘Gelukt?’ vraagt oma. Mare knikt alleen maar.

‘Even water halen om het door te spoelen,’ stelt oma voor.

Terwijl Mare de kraan hoort lopen, stopt ze snel de drie overgebleven boontjes in haar broekzak. Oma ziet het lege bord.

‘Kijk,’ lacht Mare. ‘Ik kan ook toveren. Ik zeg hocus, pocus, pas, ik wou dat elk boontje in mijn buik was!’

‘Knap gedaan!’ glimlacht oma.

Aardappelen

Gekookt,
worden ze zo op tafel gezet.

Gebakken,
moeten ze eerst bruinen in het vet.

Puree,
na het koken worden ze geplet.
(nog mooier met een eierdooier)

Kroketjes,
krijgen een jasje van paneermeel.

Frietjes,
bakken in de frituurpan goudgeel.

Chips,
komen niet op je bord maar pak je
met je vingers uit een krokant zakje.

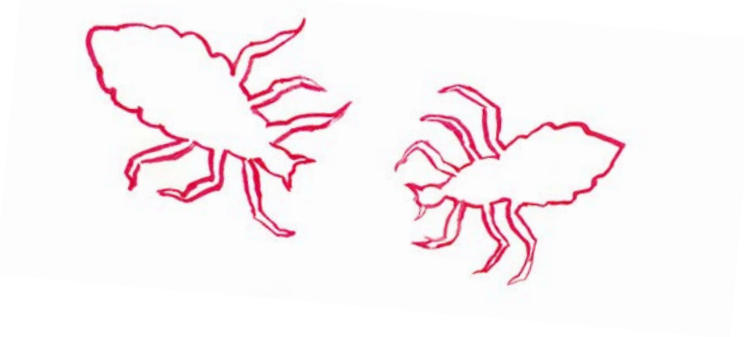
Tanden

Een vork heeft lange tanden,
zo hoef je groenten en vlees
niet te pakken met je handen.

Een mes heeft een lang gebit,
waarbij elk piepklein tandje
netjes naast een ander zit.

Een kleuter heeft een melkgebit,
20: mond open en tellen maar,
zonder gaatjes zijn ze sneeuwwit.

Tanden kunnen prikken, snijden,
maar alleen die van jou
kunnen knabbelen en bijten.

Lolly

‘Mag ik een lolly?’ bedelt Mattis.

‘Nee,’ bromt mama. ‘We gaan zo meteen aan tafel. De aardappelen staan al op. Over een halfuurtje zijn ze gaar. En voor het eten geen zoetigheid, dat weet je wel. Speel nog even buiten met je zus aan de zandtafel. Dan kom ik straks jullie zandtaartjes bewonderen.’

Mama dekt de tafel. Terwijl ze naar buiten kijkt, ziet ze Mattis de hele tijd in zijn haar krabben.

‘Mattis!’ roept ze. ‘Kom eens hier. Heb jij luizen?’

Mattis haalt zijn schouders op.

‘Ik zoek even de luizenkam. Ga alvast maar op dit krukje zitten.’

Mama legt een handdoek over zijn schouders, kamt het haar van Mattis en speurt naar luizen en neetjes. Mattis zit de hele tijd te wiebelen.

‘Zit nou toch stil!’ gebiedt mama.

Dat wil Mattis wel, maar zijn benen willen niet en de rest van zijn lijf wiebelt gewoon mee.

Mama zucht en haalt een lolly uit de snoepkast. Met één ruk scheurt ze het papiertje open.

‘En nou stilzitten!’ gebiedt ze weer. ‘Klaar,’ zegt ze na een poos.

‘Deze avond je haar wassen met speciale shampoo. Zo krijgen we die beestjes wel weg. Ga maar weer buiten spelen.’

Met de lolly in zijn hand loopt Mattis naar de zandtafel.

Even later rent Mare de keuken in.

‘Mama! Mama! Ik heb ook jeuk. Ik heb vast ook luizen.’

Mama slaakt een diepe zucht.

‘Ga maar op het krukje zitten. Even deze luizenkam ontsmetten.’

‘Mag ik ook een lolly?’

Mama zucht alweer. Ze beent naar de kast, neemt een lolly, rukt het papiertje eraf en duwt hem in de handen van Mare.

Met de kam controleert ze het haar van Mare. En nog een keer.

En nog een keer.

‘Jij hebt helemaal geen luizen,’ mort ze. ‘Naar buiten jij!’

